

ADVENTNÍ
AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

červen – prosinec 2015

Modlitba papeže Františka pro Svatý rok milosrdenství

Pane Ježíši Kriste,
učil jsi nás být milosrdnými,
jako je milosrdný nebeský Otec,
a řekl jsi nám, že kdo vidí tebe, vidí Otce.
Ukaž nám svou tvář a budeme spaseni.

Tvůj láskyplný pohled
osvobodil Zachea a Matouše z otročení penězům,
cizoložnici a Marii Magdalénu
od hledání štěstí jen ve stvořených věcech,
přiměl Petra plakat, když tě zradil,
a zaručil kajícímu zločinci ráj.

Dej, ať každý z nás
slyší tvá slova určená samařské ženě,
jako bys je říkal nám:
„Kdybys tak znala Boží dar!“

Ty jsi viditelnou tvář neviditelného Otce,
Boha, který projevuje svou všemohoucnost
nejvíce odpouštěním a milosrdenstvím:
dej, ať je církev pro svět tvou viditelnou tvář,
tvář svého Pána, vzkříšeného a oslaveného.

Tys chtěl, aby také tvoji služebníci
byli podrobeni slabosti,
a tak mohli soucítit s těmi,
kdo se potýkají s nevědomostí a omylem:
dej, ať každý, kdo se s jediným z nich setká,
zakusí, že ho Bůh očekává, miluje a odpouští mu.

Sešli svého Ducha
a posvěť nás všechny jeho pomazáním,
aby se Svatý rok milosrdenství
stal rokem Hospodinovy milosti
a aby tvá církev s obnoveným nadšením
mohla přinášet radostnou zvěst chudým,
vyhlásit svobodu zajatým a zdeptaným
a navrátit zrak slepým.

Na přímluvu Panny Marie, Matky milosrdenství,
o to prosíme tebe, jenž žiješ a kraluješ
s Otcem a Duchem Svatým na věky věků.

Amen.

Obsah

Adventní duchovní slovo	2
Advent	3
Karel Němec: Na jitřní	4
Rozhovor s Ing. Petrem Trefilem	6
Rok milosrdenství	10
Kronika	12
Číhošť	14
Pout' do Číhoště	15
Jak jsme putovali do Číhoště	17
Jeníkov – potáborové setkání	18
Společný víkend otců	20
Ohlédnutí za NEK	23
Jak jsem prožila NEK v Brně	24
Modlitby matek	26
23. světové skautské jamboree	28
Farní ples	30
Čtenáři nám píší	31
Podzimní koncerty	32
Zprávy z charity	33
Večer chval	36
Biskupská synoda o rodině	38

Vážení a milí čtenáři Agapé,
v letošní době adventní začínáme Svatý rok milosrdenství. Je to pro každého z nás výzva, abychom si uvědomili Boží lásku a dobrotu. Ale je také potřeba, abychom na Boží zájem odpověděli svým dobrým životem. Přeju všem krásné dny a pokoj v duši, který pramení z přátelství s Bohem.

P. Hroznata

Adventní duchovní slovo

*„Advent, čtvrtá neděle,
procitají andělé,
pojd'te s námi, volají,
z polí, lesů, ze stájí...“*

Tak nějak začíná jedna z básní Bohuslava Reynka.

Ano, v chvějivém očekávání adventu je možné zažít procitání andělů více než kdy jindy. Dokonce i počasí tomu napomáhá - chladno, plískanice, brzký soumrak smíchaný se zbytky opadaného listí - to vše vytváří vhodné podmínky pro intenzivnější pronikání nebeských bytostí do našeho světa. Jistě, že to nejsou žádné báchorky, jak si dnes mnoho skeptiků (i z řad křesťanů) myslí.

Rozdíl mezi námi křesťany a tak zvanými nevěřícími není ani tak v tom, že bychom byli méně hříšní a vůbec lepší, ale v naší schopnosti „naladit se“ vědomě na Nebe. Toto „ladění“ v nás přece rozvíjí církev.

Zkuste si proto v letošním adventu „naladit ty správné vlny na příjem ozev“ tam Shora a uvidíte, že Vaše čekání na maličkého Pána bude tak rozechvělé, tak vzrušující a tak sladké, jako když jste byli dětmi. Stačí si udělat čas a spojit se třeba ve své duši s těmi, na které právě čekáme - ujet třeba s těhotnou Marií kousek cesty na oslíku, nebo zkusit s Josefem hledat to správné místo k narození Krista. - Když poprosíme, andělé nám v tom pomohou. - Amen.

P. Josef Pecen

Advent

Doba přípravy na Vánoce se nazývá "ADVENT". Toto označení pochází z latinského slova "adventus", což znamená příchod. Myslí se zde na příchod Vykupitele Ježíše Krista. Každoročním prožíváním adventu a slavením adventní liturgie církev zpřítomňuje očekávání starozákonních proroků, kteří připravovali lidstvo na příchod Mesiáše. Tím, že se věřící vžívají do atmosféry této dlouhé přípravy na první příchod Vykupitele, ožívují zároveň touhu po jeho druhém příchodu na konci časů, ale rovněž do svého vlastního života. První začátky slavení adventu se objevují v jižní Galii a ve Španělsku koncem 4. století. Od 12. do 13. století se stal advent začátkem nového liturgického roku, který do té doby začínal Vánocemi.

Datum první adventní neděle je pohyblivé. Je to proto, že poslední adventní neděle - čtvrtá - připadá vždy na neděli před 25. prosincem (který je hlavním vánočním svátkem). A protože 25. prosinec je každý rok v jiném dni v týdnu, tak i 1. adventní neděle má každý rok jiné datum. Advent vždy trvá do půlnoci dne 24.12. ("Štědrý večer" je vigilie - předvečer hlavního vánočního svátku). Někdy se proto stává, že poslední adventní neděle může připadnout i na Štědrý den. V takovém roce trvá advent vlastně jen tři týdny, i když má čtyři adventní neděle.

Adventní věnec

Věnec je od nepaměti symbolem vítězství a královské důstojnosti. I Bible mluví o věnci jako o projevu úcty, radosti a vítězství. Adventní věnec je holdem tomu, kdo je očekáván, a kdo zároveň již přichází jako vítěz, jako král a osvoboditel: Ježíš Kristus. Rozlévající se světlo z hořících svící vyjadřuje přicházejícího Krista, který rozptyluje temnotu a strach, neboť on je "Světlo světa" (Jan 8,12). Každému, kdo věrně a s láskou vyhlíží příchod Páně, bude předán věnec spravedlnosti, vítězný věnec života. *Neboj se. Bud' věrný a dám ti vítězný věnec života.* (srv. Zj 2,10)

Adventní písně - roráty

Obsah adventní doby výstižně vyjadřují staré české adventní písně - "roráty", sestavené podle biblických textů, převážně prorockých. (Roráty - název pochází z nejznámější latinské adventní písně pocházející z 16. stol z Francie: "Rorate coeli de super..." - "Rosu nám dejte nebesa, dejte nám Spasitele..."). Připomínají očekávání spásy, vyvedení ze zajetí a uvedení do Boží blízkosti. Přinášejí

ujištění o Boží věrnosti v příslibu spásy. Tyto staré písně nás spojují s vírou našich předků. Byla to víra hluboká, poučená Božím slovem. Nápěvy i slova písní překlenují celé generace. Dávají nám zakusit společenství církve, které je rozprostřeno přes celá století.

Význam adventu

Adventní doba našťestí není pouze časem horečných nákupů. Má především svůj duchovní obsah. A tím je nejen příprava na Vánoce! Vyzývá nás k setkávání se s Kristem v našem každodenním životě a připravuje nás na jeho slavný druhý příchod. V biblické knize Zjevení svatého Jana říká Ježíš: "Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst - já u něho a on u mě" (Zj 3,20). Tyto dveře našeho srdce mají jen jednu kliku - zevnitř. Kristus je ani nevylomí, ani nevypáčí. Zevnitř je můžeme otevřít jen my...

Prožít plodně adventní dobu znamená nově se setkávat s Bohem, který nabízí naplněný život a cestu dál. Přijmout výzvu adventu znamená vycházet mu v ústrety, obracet se k němu, pozvedat k němu své oči, smířit se s ním a s těmi, kdo jsou kolem nás, a odhazovat všemožnou zbytečnou přítěž, která nám znemožňuje jít po jeho cestách...

Jak jen toužím,
abys prožil advent.
Jak jen toužím u tebe bydlet,
žít důvěrně s tebou
a sdílet všechna tvá břemena.

Vždyť ti jdu vstříc
ve všech tvých přáních.
A přece jsem ti ještě nikdy
nesměl žádné splnit.
Já, tvůj Bůh.

Jak jen toužím, abys prožil advent.
Jak jen toužím znovu se zrodit
ve tvém městě, tvé ulici,
ve tvém domě a ve tvém srdci.

Vždyť ti jdu vstříc
od věčnosti k věčnosti.
Ale hledám jen tebe.
Já, tvůj Bůh.

Zpracováno dle www.vira.cz

Karel Němec: Na jitřní

Autorem dřevorytu nazvaného „Na jitřní“ je Karel Němec, rodák z Nového Města na Moravě. Ve 24 letech v roce 1903 přišel do Prahy studovat malířství, ale už roku 1910 se vrátil domů, aby převzal hospodářství po nemocném tatínkovi, a na Vysočině zůstal až do konce života v roce 1960. Věnoval se grafice, ilustroval knížky, tisknul novoročenky a knižní značky – ex libris. Jedním z jeho nejhezčích obrázků je právě tento adventní dřevoryt.

Vytvářel také sgrafita – obrazy vyrývané do omítky. Ozdobil jimi několik domů v Novém Městě a tři kostely: věž i stěny farního kostela sv. Kunhuty v Novém Městě, kostelní věž v Bobrové a vnitřek kostela sv. Matouše ve Fryšavě. Chcete - li vidět, jak Němcovo sgrafito vypadá, nemusíte až na Novoměstsko, jedno od něj máme i u nás v Havlíčkově Brodě – na stěnách v lékárně na náměstí.

J.S.

Rozhovor s Ing. Petrem Trefilem

Petře, myslím, že se čtenářům Agapé nemusíš ani moc představovat. Jen možná někdo neví, že ses s rodinou přestěhoval. Kluci to teď mají blízko do školy. Kolik jim je vlastně let?

Nejstarší Vašík má 7 a chodí na ZŠ Nuselská do 2.třídy, prostřední Pavlík má 5 a chodí tam do mateřské školy a nejmladší Vojtišek má 2 roky, s ním je manželka ještě na mateřské.

Už je to víc než rok, cos přijal jáhenské svěcení a stal ses trvalým jáhnem. Jak se tvůj život od té doby změnil?

Během toho posledního roku jsem osobně i s rodinou prožil dost přelomové období. Pro mě největší změny a zkušenosti nebyly spojené jen se samotným svěcením, kdy jsem v posledním půlroce před svěcením prožíval jakýsi vnitřní boj a hledání odpovědí na mnoho otázek. Také mi náhle a nečekaně těsně před svěcením zemřel otec, což byla pro celou naši rodinu zvláštní životní zkouška, kdy se velká radost potkala s velkou bolestí. Třetí velkou událostí byla změna bydliště. Již delší čas jsme totiž s manželkou uvažovali o přestěhování do Brodu z nedaleké Mírovky, ale několikrát naše úvahy zastavila naše nerozhodnost a obavy. V závěru loňského roku jsme se ale rozhodli, protože jsme si hlouběji uvědomili důvody, které nás vedly k přestěhování. Je to zejména snaha vyřešit lepší dostupnost do školy a kroužků pro naše děti, protože se třemi dětmi je

dojíždění vzhledem k mému cestování za prací do Jihlavy docela časově a organizačně obtížné. Byla to ale také touha být blíže farnosti, od které jsme cítili jakési odtržení. Prožili jsme zvláštní Boží vedení při hledání vhodného bydlení a také při rekonstrukci koupeného domu, ale to by bylo na delší vyprávění. Stručně bych to shrnul asi takto: "Bůh nás někdy provádí cestou, kdy na počátku je radostné očekávání, které vystřídá období pochybností a bojů, protože se objeví nečekané potíže, ale když člověk nepřestane důvěřovat a jde v rozhodnutí před Bohem dál, tak cíl stojí za to. On nám totiž Pán Bůh někdy na začátku nevyjeví své plány v plnosti, protože ví, že bychom třeba nenašli dost odvahy k rozhodnutí, a tak nám pravdu kouskuje po dávkách, které jsme schopni unést. Není to od něho nefér a nesmíme propadnout panice, když se věci nevyvíjejí podle našich představ, ale pokud na začátku bylo upřímné odevzdání do Božích rukou, tak i ve zkouškách si můžeme být jistí, že Bůh tam kdesi v pozadí stále koná a cosi připravuje, co se za čas ukáže jako velké požehnání."

Jaké povinnosti navíc vyplývají z tvé jáhenské služby? Kromě toho chodíš normálně do práce, že?

Vzhledem k tomu, že mám svou civilní práci u Hasičského záchranného sboru v Jihlavě jako správce geografických informačních systémů pro podporu operačního a krizového řízení, že máme tři malé děti a řešíme stále ještě rekonstrukci bydlení, tak pro mě svěcení zatím nepřineslo výraznější změnu v objemu povinností, do kterých bych byl ve farnosti zapojen, a spíše zůstalo při starém. To znamená, že docházím za nemocnými na některá oddělení v psychiatrické léčebně, nemocnici či do rodin. Kromě služby u oltáře v našem kostele občas vedu bohoslužbu slova v jiných farnostech, když mě o to místní kněz požádá. Nejvíce to bylo zatím ve Štokách, Úsobí a Svatém Kříži. Jako jáhen jsem také vázán povinností k denní modlitbě církve (breviář), i když ne v plném rozsahu jako kněží a řeholníci. Toto ale pro mě není nové, protože jsem se z breviáře modlil již před svěcením jako laik a mohu to všem jenom doporučit, protože touto modlitbou církev nejen posvěcuje čas a prožívá společenství modlitby, ale také proto, že jednotlivec může zakoušet sílu skrze sjednocení se všemi, kdo se tyto společné modlitby ve světě právě modlí. Zpočátku se může tato modlitba zdát komplikovaná a orientace v breviáři složitá, což možná mnohé odradí, ale už delší dobu ve farnosti v rámci úterních biblických hodin probíhá modlitba nešpor pod vedením P. Hroznaty, takže tam by zájemci mohli dostat vysvětlení a zažít první zkušenost z této společné modlitby.

Jak tě v jáhenské službě podporuje rodina? Pomáhají s něčím konkrétním?

Svou službu bych bez rodinného zázemí a podpory rodiny ani nemohl vykonávat. Svě ženě vděčím za to, že se mnou sdílí tuto službu, že u ní nacházím nejenom pochopení, když část svého času věnuji mimo rodinu, ale

mám u ní také první zpětnou vazbu. Manželství a otcovství je pro mě i do duchovní služby něčím neocenitelným, protože cítím, že všechny tyto tři věci se vzájemně obohacují a posilují. Myslím, že i naopak je pro naši rodinu dar svátosti svěcení zvláštním Božím darem, který obohacuje a prohlubuje naši společnou víru a cestu za Pánem.

Jak si připravuješ nedělní kázání? Již několikrát jsi přinesl do kostela neobvyklé předměty – např. horolezecké lano s karabinami. Myslím, že to tvé podobenství o manželství se lidem v kostele líbilo.

Přiznám se, že dlouhé přípravy nedělám, protože na to nenacházím moc času a spíše čerpám z toho, co mě vnitřně osloví. Ty netradiční pomůcky při dětských promluvách jsou pro mě způsobem komunikace, skrze kterou, jak věřím, si děti, ale možná i dospělí, lépe vštípí řečenou myšlenku. Mám rád podobenství a také nějaké osvěžení. Vzpomínám si na to, když jsem v dětství, ještě jako "nevěřící" (rodiče nás nábožensky nevychovávali), občas musel strávit s babičkou a rodiči na pouti mši svatou, jak mi ten čas přišel nekonečný, a to co se kolem dělo a říkalo, jako nesrozumitelné. Proto cítím touhu dětem v kostele přinést kousek rozptýlení a pokus o názornější výklad toho, o čem se mluví.

Měl už jsi nějaký křest, svatbu, pohřeb...?

Ano, i když ne mockrát. Zatím jsem křtil jednu dvě děti v našem kostele a jednou u nás na Moravě a měl jsem dva pohřby v obřadní síni na hřbitově. Zatím jsem neoddával, ale nedávno jsem se dvěma manželskými páry slavil jejich společnou stříbrnou a zlatou svatbu při bohoslužbě slova s žehnáním. Ale vůbec první jáhenskou službou pro mě bylo svěcení kamenného kříže v Mírovce a žehnání domu a bytu přátel. Všechny tyto služby, i když některé smutné a jiné radostné, mi dávají zakoušet Boží blízkost mezi námi a obohacují mě o společné sdílení. Asi největší obavy jsem měl v době přípravy před svěcením z pohřbů, protože se těžko hledají slova útěchy a protože jsem neměl intenzivní zkušenost ze ztráty nejbližšího. V tomto mi hodně pomohl táta, který, aniž by věděl, že za pár hodin zemře, mi přál, abych ve službě potřebným vnímal, jak se ti lidé na lůžku cítí. Myslím, že teprve prožití rozloučení s tátou mi pomohlo pochopit alespoň trochu tajemství umírání a loučení se s někým milovaným. Každé loučení a bolest jsou ale jiné, protože jiný je každý, kdo je prožívá, jiný je celý jeho životní příběh, a proto se v těchto chvílích často cítím bezradný.

Věnuješ se nějak více ministrantům? Tvoji dva starší synové už zdárně pomáhají u oltáře a ten nejmladší se také snaží, vid' ☺ ? (Když vidí bráchu v neděli u oltáře, chce se dostat za ním. Maminka mu to ale nechce dovolit ☺.)

Z kluků mám radost. Já jsem se k ministrování v podstatě dostal až tady v Brodě, tedy jako dospělý, protože jsem nebyl nábožensky vychováván. Byl

bych rád, kdyby v této službě našli zalíbení, proto je nenutím, ale spíše zvu. Někdy se jim chce víc, někdy potřebují více povzbudit. Vůči ministrantům cítím velký dluh. Rád bych v budoucnosti společně s dalšími vymyslel nějakou aktivitu, jak se jim více věnovat.

Zbývá ti ještě nějaký volný čas např. na tvé koníčky a záliby?

Vlastně moc ne. Měl bych a chtěl bych sportovat, ale to se mi moc nedaří. Veškerý čas mimo práci věnuji rodině a službě. Obojí jsou ale pro mě koníčkem, takže necítím, že bych o něco přicházel. Spíše naopak. Před pár lety jsem v tomto směru měl menší krizi, ale myslím, že jsem si v sobě věci srovnal a už nereptám.

Blíží se doba adventní a Vánoce. Jak prožívá advent vaše rodina?

Asi nemáme nějaké zvláštní zvyky. V době adventní se modlíme večerní modlitbu před spaním u adventního věnce vlastní výroby a místo běžné pohádky před spaním si čteme nějaké adventní příběhy. Od té doby, co nám ale jednou věnec shořel, když jsme ho nechali rozžatý a šli do kuchyně na kafe, tak máme keramický. Nerad bych kolegům hasičům přidělával práci. ☺

Těšíte se na Vánoce?

Samozřejmě. Vánoce totiž mají zvláštní kouzlo v tom, že naplňují radostí a dávají tušit jakési nepopsatelné tajemství nejen věřícím, ale i těm, kdo Pána zatím nepoznali. Boží příchod na svět je Božím dotekem lidských srdcí a je pozváním k novému životu, když Bohu dovolíme, aby se i v našem srdci jako v malé betlémské stáji vtělil On sám.

Chtěl bys něco vzkázat naší farnosti?

Nebojte se mít velká očekávání, nebojte se vykročit za Božím příslibem, který cítíte, že vám dal, a buďte vnímaví na to, co vám Bůh ukazuje, co pro vás připravuje. Kdo od Boha hodně očekává, toho Bůh může hodně naplnit. Kdo nečeká nic nebo málo, jako by mu svazoval ruce.

***Děkujeme za rozhovor a přejeme tobě i tvé rodině radostné prožití Vánoc
a hojnost Božího požehnání na životní cestě.***

redakce

Rok milosrdenství

Papež František vyhlásil mimořádný Svatý rok Milosrdenství. Učinil tak dne 11. dubna 2015 v rámci prvních nešpor z neděle Božího milosrdenství ve vatikánské bazilice. Podle tradice byla papežská bula přečtena před dosud zazděnou Svatou branou.

Rok milosrdenství začíná o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie **8. prosince 2015**, kdy Svatý otec otevře Svatou bránu (v den padesátého výročí zakončení Druhého vatikánského koncilu) a ukončen bude na slavnost Krista Krále **20. listopadu 2016**.

V katedrále v Hradci Králové bude Brána milosrdenství slavnostně otevřena při mši svaté **na 3. neděli adventní 13. prosince v 15.00 hod.** Brána milosrdenství bude v naší diecézi ještě v opatském kostele v Želivě a v poutním kostele v Luži. Pro postní dobu se v naší diecézi také připravuje postní brožurka, která bude odpovídat Svatému roku milosrdenství. Bude obsahovat témata týkající se svátosti smíření, desatera, hříchu, ctností. Chceme se snažit o obnovu svátosti smíření.

Přáním papeže Františka spojeným s Mimořádným jubileem milosrdenství je zvláště posílení víry každého věřícího tím, že zakusí blízkost Boha Otce a prožije okamžik pravého setkání s jeho milosrdenstvím. K tomu se Svatý otec rozhodl nabídnout a upřesnit několik možností pro Rok milosrdenství. První upozornění Františka poukazuje na možnost získat v Roce milosrdenství tzv. jubilejní odpustky. Pro jejich získání je nutné vykonat krátkou pouť ke Svaté bráně - umístěné buďto v jedné ze čtyř papežských bazilik v Římě nebo v každé katedrále či kostele, jež budou pro tuto příležitost určeny biskupy jednotlivých diecézí. Projítí touto bránou má symbolizovat „hlubokou touhu po obrácení“, jak papež popisuje záměr celého roku. Odpustky lze také získat ve svatyních, ve kterých jsou otevřeny Brány milosrdenství, a v kostelích, které jsou přímo označeny jako Jubilejní kostely. Tento moment má být spojen v první řadě se svátostí smíření, slavením eucharistie, vyznáním víry a modlitbou za Svatého otce.

Lidé, kterým není ze zdravotních důvodů dovoleno vykonat pouť ke Svaté bráně, budou moci získat odpustky i prostřednictvím různých komunikačních prostředků. František neopomenul ani vězně, kteří potřebují Otcovu blízkost a jeho odpouštění snad nejvíce. I oni budou moci získat jubilejní odpustek ve vězeňských kaplích. Odpustky lze také získat pro naše zemřelé.

Další akcí bude rozeslání misionářů milosrdenství, jimž dá Svatý otec mandát při slavení Popeleční středy na Svatopetrském náměstí. Misionáři musí být trpěliví kněží, kteří dokážou chápat lidská omezení a ve svém kázání i při zpovídání jsou připraveni vyjadřovat hlas Dobrého pastýře.

Během roku se budou konat různé akce zaměřené vždy na určitou skupinu lidí – například jubileum jáhnů, kněží, jubileum zasvěceného života, jubileum chlapců a děvčat, diecézní den mladých, jubileum nemocných, jubileum dobrovolných pracovníků v oblasti milosrdenství, jubileum katechetů, mariánské jubileum, jubileum vězňů. Součástí budou také Světové dny mládeže se Svatým otcem, které se konají v červenci 2016 v Krakově v Polsku.

Rok milosrdenství má své logo i motto, které jej doprovází. Motto, jež je převzato z Lukášova evangelia (Lk 6,36) *Buďte milosrdní jako Otec*, navrhuje prožívat milosrdenství podle příkladu Otce, jenž vyžaduje, abychom neposuzovali a neodsuzovali, ale abychom odpouštěli a lásku i odpuštění darovali bezmezně. Logo je dílem otce M. I. Rupnika. Je to obraz, který je velmi drahý starověké církvi, neboť znázorňuje Kristovu lásku završující tajemství jeho spásonosného vtělení. Představuje Syna Božího, jenž bere na své plece zbloudilého člověka. Vyobrazení je provedeno tak, že nechává vystoupit Dobrého pastýře, jak se hluboce dotýká člověka v jeho těle, a činí tak s láskou, která člověku mění život. Nemůže uniknout jeden detail: Dobrý pastýř s maximálním milosrdenstvím na sebe bere lidství a jeho oči se prolínají s očima člověka. Kristus hledí očima Adama a Adam očima Krista. Každý člověk tak v Kristu odkrývá své lidství a budoucnost, jež ho očekává. Scéna je situována uvnitř mandle, což je rovněž obraz drahý starověké i středověké ikonografii; připomíná dvě přirozenosti, božskou i lidskou, jež jsou v Kristu zároveň přítomny. Tři soustředné ovály v postupně se rozjasňujících barvách směrem k vnějšku připomínají hnutí, jímž Kristus vyvádí člověka z noci hříchu a smrti. Hloubka barvy s temnějším odstínem zase navozuje tajemnost Otcovy lásky, která odpouští všechno.

Zpracováno podle internetových stránek

Kronika

Matrika zemřelých (duben - říjen 2015)

Jarmila Nimmertondlová (1951), Čeněk Kouba (1944), Ludmila Bártová (1921), Marie Zadinová (1932), Božena Krupičková (1929), Zdenka Zemanová (1932), Josef Eis (1933)

Miroslav Vaníček (1937), Stanislav Zvolánek (1940)

Anna Říhová (1933), Jaroslav Beránek (1922), Zdeňka Moravcová (1932), Ladislav Šoupal (1940), Karel Doucha (1965), František Toman (1944)

Marie Kašparová (1922), Antonie Týmová (1938), Milada Křížová (1938), Ludmila Fixová (1930), Zdeněk Nikl (1931), Bohuslav Kolář (1947)

Marie Vacková (1933), Marie Kletečková (1932), Marie Holíková (1923), Vlasta Buchalová (1925), Antonín Štrupl (1932), RNDr. Miloš Růžička, CSc, (1924)

Marie Němcová (1935), Pavlína Stejskalová (1922), Marie Exnarová (1925), Josef Vaňkát (1922), Růžena Hondlová (1943), Věra Horáková (1932)

Marie Čermáková (1940), Alena Luňáčková (1954), Danuše Poulová (1931)

Milada Špinarová (1925), Marie Tůmová (1925), Jaroslav Málek (1929), František Bárta (1932)

Matrika pokřtěných (duben - říjen 2015)

Sabina Marie Váchová, Petr Velík, Viktor Jan Křtitel Mílek, Adam Berger, Sabina Natálie Šidláková, Isabella Anastázie Machková, Vojtěch František Beran, Šimon Pavel Rothbauer, Jan Václav Rothbauer, Šimon Cumpl, Tereza Marie Rutschová, Hana Marie Rutschová, Mikuláš Jan Hejkal, Matěj Filip Doktor, Filip Josef Peřina, Johana Anna Míglecová, Matyáš Antonín Banda, Jonáš Dominik Banda, Karolína Šárka Žáčková, Amálie Veronika Žáčková, Nikola Michaela Jelínková, Mikuláš Marcel Šulek, Monika Anna Volejníková, Anna Marie Chocholová, Jiří Marek Simandl, Vladislav Jan Simandl, Ema Marie Magdaléna Fortin, Barbora Ludmila Novotná, Kristina Marie Tomšovská, Klára Tereza Tomšovská, Barbora Marie Jiříková, Natálie Marie Pavlíčková, Emílie Magdaléna Marková, Dominika Anna Stejskalová, Antonín Miška, Tomáš Holý, Karin Bohuslavová, Vanessa Martina Rudolfová

Matrika oddaných **(duben – říjen 2015)**

Tomáš Chládek a Vlasta Smetánková
Martin Lacina a Bc. Eva Fraňková

Děti u 1. svatého přijímání **(dne 14. června 2015)**

Borský Matouš
Heilandová Barbora
Holý Matěj
Mojžíš Martin
Molák Matouš
Pecen Josef
Pecen Václav
Staňková Eliška
Šimková Ela
Veletová Kristina
Vodrážka Štěpán

Učil : P. Damián Kristián Vrchovský

Číhošť

V Číhošti se v červenci konala veliká slavnost. V místním kostele Nanebevzetí Panny Marie byly uloženy ostatky P. Josefa Toufara. Stalo se tak 12. července, dva dny před jeho 113. narozeninami, za účasti královéhradeckého biskupa Jana Vokála, pražského arcibiskupa Dominika Duky, mnoha kněží a věřících.

P. Josef Toufar působil v číhošťské farnosti od roku 1948. Zemřel umučen komunistickou Státní bezpečností ve vězení 25. února 1950, bylo mu 47 let. Pohřben byl do hromadného hrobu v Praze – Ďáblicích pod falešným jménem J. Zouhar. Jeho kosterní ostatky byly vyzvednuty loni v listopadu. To, že skutečně patří číhošťskému faráři, potvrdili genetici koncem letošního června. Do Číhoště se tak navrátil po 65 letech.

Kovová schrána s Toufarovými je ostatky uložena v hrobě uprostřed kostelní lodi a překryta kamennou deskou, která splývá s podlahou. Na ní je citát z Toufarova kázání z posledního dne roku 1949:

**ŽIJME TAK,
JAKO BYCHOM
JIŽ DNES
ZEMŘÍT MĚLI.
ŽIJME PEČLIVĚ
JAKO MOUDŘÍ
A VYKUPUJME SI
ČASEM VEZDEJŠÍM
ŽIVOT VĚČNÝ.**

**P. JOSEF TOUFAR
(1902 – 1950)**

U příležitosti uložení ostatků P. Josefa Toufara byla vydána knížečka s názvem *Vrátíme se do otcovské náruče*, která obsahuje tři kázání P. Toufara, jeho krátký životopis i následný počátek procesu beatifikace a s tím spojený i proces exhumace. Přílohu tvoří asi 20 fotografií.

M.R.

Pouť do Číhoště

Jak v našem životě působí Bůh, můžeme mnohdy vidět až s odstupem a je nám dáno i nahlédnout do toho, jak moc jsme se Jím nechali vést ...

Bylo to právě před mší svatou na pouti k Božímu milosrdenství ve Slavkovicích, kde jsme se dozvěděli, že je třeba neumdlévat v modlitbách za naši sestru Vladku. Ihned mi blesklo hlavou uspořádat pouť za uzdravení. Nebylo by to v naší farní rodině poprvé (pouť k Pražskému Jezulátku). Číhošť byla jasná volba, pro důležitost dění v poslední době a také pro „dostupnost“ z Havlíčkova Brodu.

Od myšlenky k realizaci bylo však daleko a sám jsem se sebou sváděl boj, jestli do toho jít a jakým způsobem. Nakonec se toho opět chopil Pán. Po té, co jsem mu vše v modlitbě odevzdal, to šlo ráz na ráz.

Termín poutě a mše svaté, která měla být vyvrcholením novény právě k otci Josefu Toufarovi, připadl na 29.8.2015. Délka tratě zatím kolísala a zrodil se i druhý proud poutníků, kteří potřebovali, aby ta jejich byla krátká. Šlo o ty nejmenší členy naší farní rodiny a jejich doprovod. Při oslovení našeho duchovního, otce Hroz-

naty, zda by byl ochoten odsloužit poutní mši, vznikl ještě jeden proud a to cyklistický.

Asi po hodině sezení nad mapami a odjezdy vlaků se nám podařilo zvládnout i logistiku; kdo má jak, kudy, kdy a kam jít a jet, aby vše klaplo a minimalizoval se případný časový nesoulad.

V pěším proudu ze Světlé bylo pět poutníků, v cyklo proudu z Brodu kolem 25 a v pěším proudu z Leštiny pak kolem 40 poutníků. Mnoho z vás také doputovalo na mši svatou autem a bez nadsázky se dá říci, že byla sloužena v přeplněném kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Věřím a vím, že nás a hlavně Vladku svými modlitbami doprovázelo i mnoho dalších lidí naší farnosti, kteří se z rozličných důvodů nemohli pouti zúčastnit. Proto se omlouvám vám všem, kteří jste již v tomto termínu měli domluvené neméně důležité věci a závazky.

Z celého srdce děkuji a odevzdávám Pánu každého z vás, kteří jste se jakýmkoliv způsobem zapojili do „prosby o Boží milosrdenství“. A již nyní vím, že to nebyla naše poslední pout', a dá-li Pán, další proběhne opět koncem srpna (27.8.2016) – úmysl zatím zůstává otevřený, ale velmi cítím potřebu modlitby za jednotu naší farní rodiny – Koloským 3, 12-17.

Máme z poutě i nějaké fotografie, které nejsou sice na umělecké výši, ale dokreslují celou akci. Prohlédnout si je můžete na webových stránkách naší farnosti.

Jan Mašek

Jak jsme putovali do Číhoště

Již na farním táboře v Jeníkově jsme se s dětmi domluvili, že se pouti za nemocné poslední prázdninovou sobotu zúčastníme. Zatímco s malými dětmi jsme zvolili nejkratší trasu Leština - Číhošť, společenství mládeže se vypravilo s koly do Světlé a odtud pak na kolech do Číhoště.

První překvapení pro mládež přišlo již na vlakovém nádraží v Havlíčkově Brodě. Průvodčí mladým kola do vlaku nevzal, což jim sice na chvíli přineslo zklamání, ale během pouti se ukázalo, že to bylo dobře. A tak se k malým dětem s rodiči přidali naši mládežníci a k naší velké radosti i několik farníků starší generace. Bylo nás asi 40 poutníků.

A tak jsme společně zahájili naši pout' . Modlitby střídaly písničky s kytarou a panovala výborná nálada. Když už malé děti nemohly šlapat, starší holky je vzaly mezi sebe, kluci si je vyhoupli na ramena nebo se chopili kočárku. Do Číhoště jsme dorazili sice se zpožděním, ale radostní a spokojení. Tam už se na nás čekalo.

Překvapil nás plný kostel lidí. Ať již cyklistů, pěších i automobilových poutníků. Mše svatá na tomto místě, nad ostatky P. Josefa Toufara byla nejen krásná, ale naplněna něčím nepopsatelným.

Po mši jsme doplnili síly svačinou a zmrzlinou a vyrazili jsme zpátky do Leštiny na vlak. Při zpáteční cestě jsme naše mladé „šerpy nosící děti“ využili ještě víc.

Naše poslední zastávka byla v hospodě na vlakovém nádraží v Leštině. Kofoly a džusy do nás jen zasyčely, vždyť jsme putovali ve třiceti stupňovém horku. Ve vlaku jsme pak sice seděli unaveni, ale s krásným pocitem naplnění z poutě.

Věřím, že pout' měla velký smysl, pocítili jsme Boží blízkost a blízkost mezi námi navzájem.

....a těšíme se za rok ☺

za trasu Leština – Číhošť
Mirka Doležalová

Jeníkov – potáborové setkání

O prázdninách se jako tradičně uskutečnil dětský tábor v Jeníkově. Na podzim pak proběhlo setkání pomocných vedoucích na téže místě.

Když jsme přemýšleli, jakým programem zaplnit poslední zářijový víkend, napadl nás dobrodružný příběh, za který by se nemusela stydět ani Agatha Christie nebo sir Arthur Conan Doyle.

Vše začalo anonymním dopisem, který zval ty nejlepší z nejlepších, aby se dostavili v poslední zářijový pátek do Jeníkova. Ten den bylo už sychravé podzimní počasí, ale přesto se skupina statečných vydala na cestu. Po příjezdu byli všichni převezeni do utajené krizové centrály Bezpečnostní informační služby. Tam je do latě srovnal velitel, rozdělil je do rot a vysvětlil jim vážnost situace – v okolí se totiž chystá atentát. A aby podtrhnul vážnost situace, poslal je na výcvik. Nejprve odposlouchávali šifrovanou komunikaci teroristů, ze které vyplynulo, že se cíl nachází přímo v Jeníkově a oním cílem že je místní kaplička. Hned nato prověřila jejich nebojácnost stezka odvahy.

A výcvik pokračoval i druhý den. Roty řešily zapeklité detektivní případy a odpoledne byly vyslány zjišťovat informace o Jeníkově. Zjistit ale kolik dřeva vyrobí ročně místní pila, se nikomu nepodařilo. Prý ani majitel nevěděl. Dalším úkolem bylo sesbírat štěnice rozmístěné po okolí a prozkoumat jejich obsah. Do první části úkolu se agenti pustili ještě ten večer. Během několika málo hodin se jim to povedlo a mohli vyrazit na kutě.

V neděli pak na agenty čekala zmiňovaná nahrávka ze štěnic. Ve směsici zvuků byl ukryt rozhovor dvou teroristů. Ti se domlouvali, že se sejdou v jistém Jeníkovském domě a připraví výbušninu. Když to uslyšel velitel, poslal do onoho obydlí zásahovou službu a agenti tedy měli

volno. Po obědě se však ukázalo, že na místě nikdo nebyl a ani bombu se nepodařilo najít.

Přesně ve 14.00 CEST se strhnul poplach. Byla zaznamenána podivná aktivita u místní kapličky. Na kamerovém záznamu byla zachycena neznámá postava pokládající podivný balík před dveře chrámu. Ve vteřině se všichni zvedli a než byste řekli „atentát“, přemístili se k inkriminovanému objektu. A opravdu, z neznámého balíku se vyklubala na dálku ovládaná výbušnina I. stupně.

Vývoj následujících události nejlépe popíše zápis z výslechu:

Seržant: „Co jste dělal, když jste položil bombu?“

Terorista: „Došel jsem do Kameníček a nasedl do auta. Tam na mě čekal počítač s detonačním programem.

Řekl jsem si: Tak a mám další zářez na pažbě. To bude zase podívaná. Ale co to sem jde za dětský tábor? A vypadá to, že jdou k mému autu, teď dokonce běží?! Že by něco tušili? Tohle nevypadá dobře, zdrhám!!!!“

Seržant: „To se vám moc nepovedlo, že?

Když vás chytili, jak jste reagoval?“

Terorista: „Víte, že už si to moc nepamatuju. Všichni se na mě vrhli, no troufnu si říct, že když bych potkal medvěda, dopadl bych líp.

Ale nic ze mě stejně nemohli dostat. Vyfasoval jsem jen ten notebook a papír s divnými znakama, o kterém mi bylo řečeno, že obsahuje zašifrovaný kód k zastavení odpočtu.

Ale víc jsem o tom nevěděl. Vždyť já sem k tomu přišel jak slepej k houslím!“

Seržant: „To už posoudíme my, jestli jste byl slepej. Každopádně heslo rozluštili, ne?“

Terorista: „No až mě to samotného překvapilo, vždyť to vypadalo jak nějaký klikyháky a ono v tom vážně něco bylo ukrytý!“

A jak to celé dopadlo? Náš milý terorista byl souzen a odsouzen k trestu odnětí svobody na 12 let za obecné ohrožení, nedovolené ozbrojování a v neposlední řadě i za poškozování a ohrožování provozu obecně prospěšného zařízení. Soud při svém rozhodování přihlédl k faktu, že jeho svědectví vedlo k rozkrytí zločinné organizace ovládající trh s nemovitostmi. Ta se tímto způsobem snažila snížit cenu okolních pozemků, na kterých se podle jejich informací nacházela obrovská ložiska přírodních surovin.

THE END
J. Kletečka a spol.

Společný víkend otců

Společenství modliteb otců z Havlíčkova Brodu obohacené o dva tatínky z dalších míst naší diecéze tvoří partu, která se dvakrát ročně chce zastavit na celý víkend se svými dětmi a prožít kousek nebe již zde na zemi skrze povolání otcovství.

Podruhé jsme naší podzimní část zkusili otevřít ve spolupráci se Školskými sestrami sv. Františka v Hoješíně u Seče ostatním tatínkům naší vlasti, jestli nemají zájem poznat, jak inspirativní je být pro své děti viditelným otcem. Snad to nebude jen můj osobní postřeh, jakou radost to našim dětem činí a jak se už vždy na konci těší na další naše setkání za půl roku. Pak i já prožívám radost v srdci a stává se to jednou z mých životních priorit.

V pátek večer jsme se zvládli všichni dostat na místo před mší svatou, která byla první v měsíci a zaměřená na oslavu svátku strážných andělů, Božích poslů. Duchovní rozměr našeho setkání jsme zaměřili na modlitbu Páně skrze větu z Lukášova evangelia na začátku 11. kapitoly: „Pane, nauč nás modlit se.“ Začali jsme v sobotu ráno v kapli, kdy nás Petr Trefil začal učit, jak zapojit své tělo do modlitby „Otče náš ...“

Takto připraveni jsme pak mohli vyjít za naším chlebem pro ten den, který na nás čekal v podobě oběda v restauraci Měšťanská Beseda v Seči. Počasí bylo nádherně podzimní plné sluníčka a cestu jsme si kromě povídání zpestřili čtením biblických příběhů z oblíbené knížky nejmladšího člena naší výpravy, který se zúčastnil jako jediný této výpravy poprvé. Překvapením pro mě osobně byl zájem dětí o čtení nahlas druhým. Prostě je to tady. Jak by řekl člověk nevěřící: „Chlapi, stárnem!“ Já však mám štěstí na inspirativní vzory ve svém životě a zaujala mě radost kněze, který při takovéto připomínce svých narozenin mě nakazil svou radostí, jak se milovými kroky blíží vstříc nebeskému království.

Přestože je to již poosmé, co v sobotu takto společně jdeme, tak neustále jako dítě obdivuji, jak je toto putování úžasné obohacující nejen na těle. Na „hostinu“ jsme dorazili všichni a podle plánu se zvládl připojit i Karel s plným počtem svých dětí. Důvodem jeho zpoždění se stalo moštování a budiž mu to odpuštěno, zvláště když se s tímto jablečným produktem nezapomněl podělit se svými kamarády. Mohli jsme tak všichni připít na zdraví dalšího člena naší Lapaduchy, skoro už tříletého Mirečka Č. Dalším významným důvodem, proč je dobré Karla omluvit, je jeho silná účast ve společenství, protože jeho čtyři kluci jsou pro nás ostatní zřejmě už nedostižní. ☺

A co se podávalo na hostině? Úžasný slepičí vývar a kuřecí řízek s tradiční přílohou Vysočiny. Někteří se ještě pak dokázali vrhnout na přibjednané hranolky. Takto posilnění jsme se pak vydali na zpáteční cestu. Nejmladší člen nakonec zvládl zpracovat všechny nové zážitky a usnul na bedrech svého otce, a tak nezbývalo než se vrátit k restauraci pro záložní vůz. Ten pak byl ještě využit k naložení zbývajících unavených členů expedice, a tak se podařilo zažehnat vznikající zpoždění.

Tak tedy poslední se stali prvními a za odměnu pomohli sestřičkám se sběrem šíšek na zahradě, aby pak v zimě měly pěkně teploučko. Když jsme se pak všichni sešli v refektáři, tak jsme mohli začít tvořit Ježíšovu modlitbu na papír. Výsledek pak byl přinesen k oltáři během večerní mše, která byla obohacena o Tranzitus sv. Františka v předvečer jeho svátku. To jsme mohli slavit společně opět po roce s františkánským knězem z Prahy, otcem Michalem Pometlem, který se v těchto dnech dožil 80 let.

Večer nám s uložení dětí vypomohla jako včera příběhem sestra Rita a pak kdo z nás chtěl, či spíše mu to bylo skrze povinnosti s dětmi umožněno, mohl v 21 hodin využít možnosti společné modlitby otců v kapli. Pak jsme se ještě sdíleli a to opět byl s námi františkán Michal a bylo to skvělé. Snad se na mě nebude zlobit, když zveřejním jeho otázku pro nás, s kterou jsme se rozešli. Otázka zní: Co je nejdůležitější ze tří věcí, které jsme v manželském slibu svým drahým polovičkám dali? Jedná se o jednu z těchto možností:

- a) láska
- b) úcta
- c) věrnost.

Přiznám se, že jsem nedokázal správně odpovědět, ale jsou mezi námi naštěstí takoví, kteří to věděli. ☺

Neděli jsme zahájili slavnostní mší k sv. Františkovi. Otec Michal nezklamal a svoji homilii zpestřil výtvarně, tentokrát na téma Píseň Stvoření. Hned po mši jsme si dovolili ještě všem v kapli sehrát scénku o modlitbě Otče náš a pak jsme všichni v refektáři byli účastníky krásného agapé. I v neděli však byl prostor pro hraní si tatínků s dětmi.

Zpestřením tohoto setkání na konci kromě tradičního balení a uklízení bylo povídání sestřičky Imeldy, která se vrátila z dvouletého působení v JAR, a přestože jsem si myslel, že situace v Africe je mi známá, tak po tomto svědectví musím přiznat, že jsem dost vzdálený africké každodennosti.

Dá-li Pán, tak by i naše farnost měla být o tuto možnost obohacena. Setkání se sestrou Imeldou a její africké vyprávění se uskuteční v neděli 29.11.2015 v kostele po mši svaté od 10 hodin.

Karel Černý

Ohlédnutí za Národním eucharistickým kongresem v Brně 16. – 17. 10. 2015

Národní eucharistický kongres pořádaný v Brně se stal vyvrcholením Roku Eucharistie, který jsme letos prožívali. Já osobně jsem na NEK nejela autobusem společně s havlíčkobrodskou farností, protože jsem chtěla navštívit přátele v Brně, a tak jsem do Brna jela už v pátek a vracela se až v neděli.

V pátek jsem šla na mši sv. v Brně u Máří Magdaleny, kam občas chodím, a hned jsem si všimla, že je tam víc lidí než obvykle, a to především mladých lidí. Cestou přes náměstí Svobody jsem ještě slyšela část koncertu. Jedna kamarádka mi říkala, že ji koncert zaujal, například když slyšela známé zpěvy z Prodané nevěsty v netradičním pojetí, z pohledu eucharistie to najednou viděla úplně jinak, ne jako vztah mezi mužem a ženou, ale jako vztah mezi Bohem a námi: *Nechť se jak chce děje, věrné milování nepřeruší žádné zloby naléhání. Lásku jsme si přísahali, slovo jsme si navždy dali, v každé době, věrni zůstaneme sobě.*

V sobotu jsme přišli na náměstí, když už bylo hodně plné, ale hned jsem tam narazila na dvě Broďáčky. Mše svatá byla krásná, a přestože tam byly davы lidí, byl všude klid, pořádek, bylo možné vnímat radost a usebranost lidí kolem. Zástupem občas procházeli náhodní turisté, kteří se asi trochu divili, co se to děje, ale lidé jim ochotně utvořili uličku, aby mohli projít, nikdo nerušil. Také nás zaujala srdečná promluva papežského vyslance, kardinála Paula Josefa Cordese. Když na konci mše sv. arcibiskup Graubner děkoval za jeho návštěvu a vzkazoval Svatému otci Františkovi, že se těšíme, že nás přijede navštívit, lidé svůj souhlas potvrdili dlouhým potleskem.

Odpoledne byl velký výběr akcí, které se konaly v rámci Kongresu. Já jsem si vybrala divadlo Raněný pastýř v kostele u Minoritů, které ukazovalo, jak Kristus hledá každou duši, usiluje o ni a chce ji zachránit. Bylo pěkné, že tam bylo opět hodně mladých lidí a také dětí. Již tak plný kostel se poté zaplnil ještě víc, protože po přestávce následovala přednáška P. Eliase Velly *Eucharistie je plnost života*. Po hodinové přednášce následoval stejně dlouhý čas na adoraci před vystavenou Nejsvětější svátostí a na modlitbu. Na závěr prošel P. Vella s monstrancí kostelem a žehnal všem přítomným. Ti, kdo chtěli být v tichu, mohli využít adorace u Máří Magdaleny, kde byl výstav celé odpoledne. Další zase zaujala praktická přednáška Komunity Sant' Egidio *Eucharistie a solidarita*, která ukazovala, že přijímání Krista v eucharistii zcela logicky vede k pomoci a službě potřebným lidem kolem nás. Pěkné byly také „monstrance s drahokamy pro Ježíše“, které během postní doby vyráběly děti v mnoha farnostech, a nyní byly vystavené v katedrále na Petrově.

Musím říct, že se mi Kongres velmi líbil. I když na davové akce moc nejsem, v Brně to bylo opravdu pěkné. Jistě to bylo i díky tomu, že se za kongres tolik lidí modlilo. Ačkoliv v pátek v Brně dost pršelo, v sobotu od rána ani nekáplo a při mši sv., právě během svatého přijímání, vysvitlo sluníčko. Pak se ukázalo ještě během eucharistického průvodu. Jako by Bůh chtěl říct: „*Jsem tady. Jsem tu s tebou, jsem tu s vámi.*“

Zaujaly mě také dva citáty, týkající se eucharistie:

Guy Gilbert: *"Mám to štěstí, že jako kněz mohu už 45 let prožívat ten s ničím neporovnatelný okamžik, tu nádhernou chvíli, kdy sestupuje Láska do mých holých rukou. Na tuto milost jsem si nikdy nezvykl. Pokaždé se cítím znovu okouzlen, když smím přednášet Kristovo: "Toto je mé tělo, toto je má krev." Ohromná chvíle! Tehdy Pán vždy znova přichází mezi nás."*

Neznámý autor: *"Někdy si vzpomenu na sv. Alfonse, který každé ráno rozjímal půl hodiny v kostele - nahlas, před lidmi. To byla praktická škola modlitby. Jak málo to dnes děláme - i před vystavenou Oltářní svátostí raději používáme připravené texty, místo abychom Bohu otevřeli své srdce. Bůh je v eucharistii uprostřed nás - a my, místo abychom s ním hovořili, říkáme úvahy o něm."*

J.S.

Jak jsem prožila NEK v Brně

Jela jsem s farností autobusem na Národní eucharistický kongres do Brna na hlavní program v sobotu 17.10.2015. Vlastně jsem původně ani nechtěla na kongres jet, ale manžel Petr si přál, abychom jeli všichni celá rodina, tak jsem nakonec souhlasila. Rozhodli jsme se, že nepojedeme vlastním autem, ale budeme putovat s farností autobusem a připojíme se tak k pouti našeho farního společenství. Několik dnů před touto sobotou bylo dost špatné počasí, zima a v pátek silně pršelo, prostřední syn na poslední chvíli onemocněl a tak jsem ke svému údivu autobusem nakonec jela jen já s nejstarším sedmiletým synem Vašíkem. Jsem velice ráda, že jsem na NEK nakonec doputovala i já.

V Brně jsme vytvořili skupinku několika rodin s dětmi a mši svatou jsme prožívali společně. Na náměstí Svobody jsme dorazili do určeného sektoru už v devět hodin, mše svatá začínala v půl jedenácté, a tak jsme strávili více než čtyři hodiny na místě v tomto sektoru. Přesto musím říct, že ten čas tak rychle utíkal a byla cítit všudypřítomná sváteční a radostná atmosféra, že se to dalo krásně zvládnout. V předprogramu před bohoslužbou předcházela svědectví několika lidí o svém obrácení a nalezení životní cesty, také krásně zpívala schola a bylo zajímavé divadlo. Na náměstí organizátoři rozmístili řadu velkoplošných obrazovek, kde se dalo vše sledovat, slyšet bylo výborně, Schola brněnské mládeže zpívala velmi krásně s doprovodem orchestru. Byla jsem velmi šťastná, že to vše, tolik lidí, celá akce probíhala kvůli něčemu tak důležitému, posvátnému a úctyhodnému jako je Tělo Páně, Eucharistie, živý Ježíš, který k nám takto přichází. Opravdu jsem cítila hmatatelně posvátnou a radostnou atmosféru. I můj syn Vašík celý obřad dobře zvládl, to dlouhé stání, chlad, tak jsem byla moc ráda. Bylo sice zima, ale my jsme se teple oblékli, nepršelo.

Mše svatou celebroidl papežský legát kardinál Paul Cordes, emeritní předseda Papežské rady Cor Unum, a tak mimo jiné i eucharistická modlitba byla v latině. Chvilu mi trvalo, než jsem postřehla, že už se blíží proměňování, protože v latině to moc neznám, a při samotném vrcholu mše svaté, při proměňování, necinkaly žádné zvonky ani nebylo žádné jiné zvukové upozornění věřících, že Pán už je tu. Jen bylo malinko slyšet cinkání kadidelnice. Mně osobně to přišlo málo, čekala jsem více, to jediné bych snad vytkla organizátorům, i když i to by bylo na širší diskusi, jinak byla organizace celého setkání velmi zdařilá.

Po mši svaté probíhal bezprostředně eucharistický průvod na Zelný trh, ale my jsme jej sledovali jen na velkoplošné obrazovce, protože Zelný trh byl už před začátkem tohoto průvodu plný věřících. Odpoledne probíhaly v mnoha kostelích v Brně doprovodné programy, my jsme se zúčastnili dětského programu v kostele Nalezení sv. Kříže u kapucínů. S Vašíkem jsme také využili příležitosti, a shlédli „vysušené kapucíny“ (jak je Vašík pojmenoval) v kryptě u tohoto kostela, což na Vašíka velmi zapůsobilo. Povídali jsme si spolu o životě i o smrti, o strachu, a byl to nakonec také duchovní zážitek.

Velmi mě těší, že můj syn Vašík byl s pouti na NEK velmi spokojený a příště pojede rád, jak říkal. To je pro mě největší radost. Vše se dalo krásně zvládnout a já obdivuji seniory o berlich, které jsem na kongresu také viděla. Ráda bych tímto povzbudila ostatní, aby příště neváhali a na podobnou akci se s farností také vydali.

Petra Trefilová

Modlitby matek

Díky za 20 let Modliteb matek v Česku, díky za 15 let Modliteb matek v Havlíčkově Brodě.

Ve dnech 23. - 25. 10. 2015 jsme se zúčastnily Celostátní konference Hnutí Modliteb matek v Brně. Tyto konference se konají každoročně, ale tahle byla výjimečná, protože celý tento rok žijeme v našem hnutí chválami a díky za vše, co Bůh skrze Modlitby matek vykonal.

Naše země slaví právě tento rok kulaté výročí - 20 let existence Modliteb matek (MM), společně se vznikem MM v Anglii, odkud pocházejí. Na počátku byla touha maminky Veroniky modlit se za děti v tomto světě. Veronika se svojí příbuznou Sandrou se spolu začaly modlit desátek růžence „kterého jsi, Panno, v Betlémě porodila“, aby poznaly Boží vůli, co dál. Bylo to v Anglii, v mariánském městečku Walsingham, kam poutníci chodí k Matce smíření. Tak se do dnešního dne prostřednictvím jedné obyčejné ženy rozšířily MM po celém světě, aniž by jim byla dělána jakákoliv propagace. V tomto výročním roce se takto spolu modlí maminky již ve 120 zemích světa. Mohlo by se zdát, že Pán úmyslně pozval české a hned v zápětí slovenské maminky jako první k této krásné spiritualitě. Dnes jsou také tyto dvě země v MM nejpočetněji zastoupeny.

Jsme vděčné, že máme tyto modlitby, kterými jsme neseny nejen, když jsme šťastné, ale hlavně když se nedaří. Na počátku naší cesty mateřství není možné tušit, co nás a naše děti čeká v budoucích letech. To, že již od narození svěříme a odevzdáme děti do Boží náruče, nám dává radost, pokoj a naději, že Pán vstoupí ve svém čase do každého problému, do každé bolesti. Není, co by nemohl učinit.

A tak na konferenci zněly chvály, díky, modlitby, salvy smíchu i slzičky ukáply, když se vzpomínalo na začátky MM, na setkání při různých příležitostech a duchovních obnovách. Maminek a babiček se sešlo na konferenci přes 350, přijelo také několik kněží, kteří poskytovali službu svátosti smíření a po společné mši svaté udělovali osobní požehnání jednotlivě, každé mamince, jako duchovní dárek. Hlavním tématem byla svědectví. Měly jsme možnost slyšet a také samy svědčit o tom, jak velký a dobrý je náš Bůh.

Prvé zaznělo svědectví otce Mikuláška, který všechny shromážděné maminky pozdravil a povzbudil. Vzpomínal na svoji maminku, jak se za něj vroucně modlila, když byl malý a hodně často nemocný. S dalším svědectvím přišla maminka se sedmi dětmi. Na Modlitby matek se schází s kamarádkami doma, děti si hrají okolo, větší se modlí s nimi. Modlitba doma je úžasná, děti to vidí

a slyší, je to síla. Učí už malé děti modlit se svými slovy, větší za jejich životní povolání a životní partnery.

„Mamičky, máme vás rádi, Bohu vd'aka za vás!“ Tak nás pozdravil Ivan Mello - koordinátor Modliteb otců ze Slovenska. „Když se moje manželka vracela z Modliteb matek, zářila. Já si říkal, co to je? Chtěl jsem taky zažít tu přeměnu! Nevěděl jsem, jak. Modlil jsem se za to. Pak se mi dostaly do rukou Zprávy z Medjugorje. Panna Maria vyzývala: „zakládejte modlitební skupiny!“ Když jsem se účastnil světového setkání MM, kde Veronika hovořila o odevzdání, vnímal jsem tu živou vodu, která kropila modlící se matky, ten pokoj, tu radost a naději tak , jak jsem to vídával u své ženy, když se vracela z MM.“ Nyní Ivan Mello spolu se dvěma tatínky z Holanska tvoří tříčlenné světové vedení Modliteb otců.

Další bylo svědectví tatínků, kteří si nejdřív mysleli, že modlitba je opravdu fajn, ale nemají na ni čas. Pak po setkání MO na Hostýně si řekli, že něco tak úžasného prostě ve farnosti MUSÍ mít a založili skupinku MO.

Pozdravy maminek ze Slovenska nám tlumočila koordinátorka MM Jana Pajanová. Rakouská koordinátorka MM paní Gerta svědčila o vyslyšení modliteb za narození zdravého dítěte.

Svědectví mladé ženy Anežky nás doslova zvedalo ze židlí. Čím vším prošla, aby se nepotkala s Bohem a pak to obrácení, o kterém ona sama řekla, že to byla PECKA! Další peckou pro nás bylo, když na podium vyšla její maminka, kterou my celé roky známe jako usměvavou ženu, která vždy tak nádherně a z celého srdce chválila Boha a modlila se s těmi, kteří potřebovali podepřít. Na svou dceru se podívala s láskou a řekla: „To, co vydržela moje dcera, já bych nevydržela. Vyhlížím zázrak uzdravení ještě u svého třetího dítěte.“ Objaly se a my jsme jim tak rozuměly....

V Havlíčkově Brodě jsme se poprvé společně modlily Modlitby matek v únoru 2001.

Za všechny vyslyšené modlitby, za Boží lásku a milosrdenství, za dar společenství, za radost a naději budeme děkovat a chválit Boha na setkání všech skupinek a příznivců Modliteb matek v pátek 4. prosince 2015 v Mateřském centru Zvoneček v 17 hodin. Naše společenství navštíví národní koordinátorka MM paní Markéta Klímová. Srdečně zveme všechny maminky, babičky i duchovní matky z celého našeho vikariátu.

Marie Topolovská a Petra Trefilová

23. světové skautské jamboree

Jednou za čtyři roky se už od roku 1920 v některé zemi na světě koná celosvětové setkání skautů neboli „jamboree“. Letos proběhlo v Japonsku a já jsem byl jeden z 200 šťastných českých dětských účastníků, kteří se tam podívali. Za prvé je důležité zdůraznit především to, že se na jamboree může skaut podívat jako účastník pouze jedinkrát za život. I tahle skutečnost napovídá, že každé jamboree je neopakovatelná událost, na kterou se jen tak nezapomíná.

Na každého skauta čekají na jamboree téměř dva týdny plné aktivit, které se soustředí nejen na zábavu, ale i na společenské problémy, jako jsou globální oteplování, rasová diskriminace, lidská práva a tak podobně. Po těchto čtrnáct dní jsme měli možnost se setkat snad se všemi národnostmi světa. V jednom obřím tábořišti rozprostírajícím se na několika kilometrech čtverečních jste tak mohli potkat Mexičana, Brita i skauta z Ghany, muslima, žida, křesťana

i buddhistu. Doslova se tak naplňoval ideál skautingu - přátelství bez rozdílu pohlaví, národnosti, jazyka nebo vyznání, přátelství lidí, které spojuje společný ideál snahy dělat svět o něco lepší. Všichni byli usměvaví, starosti (kromě velkého tepla), nebo špatná nálada se v Japonsku prostě a jednoduše nenacházely.

Nedílnou součástí jamboree byly i tři tzv. „arena shows“, při začátku, uprostřed a na konci jamboree. Na každé arena show bylo vždy něco nového a neopakovatelného, co nám mělo zpestřit program a pokaždé končily vystoupením zpěváka či skupiny. V polovině jamboree se odehrálo asi jedno z nejpríjemnějších a neočekávanějších odpolední. Každé dílčí tábořiště, lépe řečeno každá země si připravila cokoliv, co ji charakterizovalo. Určitě nejvíc „na dračku“ šlo jídlo. Za toto odpoledne jsme pomyslně procestovali půlku světa a naše (alespoň moje) chuťové pohárky byly jako v sedmém nebi (mexická, francouzská, japonská a italská kuchyně a jejich speciality).

Nebyly to ale pouze aktivity na tábořišti, vyrazili jsme také např. uctít památku obětí druhé světové války do Hirošimy, kde byla shozena atomová bomba, nebo jsme se vydali na obrovské námořní lodi na širé moře.

Všechny vzpomínky, které mi po jamboree zbyly, se těžko popisují, ta atmosféra, dobrá nálada, dokonce i obrovské horko mi chybí. Pokaždé, když si na jamboree vzpomenu, tak vím, že část mého já zůstane navždy v Japonsku.

Pro shrnutí: neopakovatelná událost, skvělý program, spousty nových přátel po celém světě. Další Jamboree se uskuteční za čtyři roky v Severní Americe.

Tomáš Weber – Bobek

Farní ples

Na myšlenku pořádání farního plesu nás přivedli naši přátelé z Liberce. Řekli jsme si, že když to jde v Liberci - Rochlicích, půjde to i v Havlíčkově Brodě.

Tým pro přípravu zcela prvního plesu jsme byli my dva - manželé Krýsovi, manželé Vondráčkovi a Petr Vondráček mladší. Vondráčkovi jsou také milovníci společenského tance, vícekrát jsme spolu navštěvovali taneční pro dospělé.

Příprava prvního plesu byla nejnáročnější, protože jsme řešili základní otázky, jako je místo, čas, hudba, občerstvení atd. Místo pro pořádání jsme chtěli vybrat podle předpokládané účasti. V úvahy přicházely sály v Čechovce, na psychiatrii nebo ve skautském domě. Úplně na začátku jsme vytvořili seznam farníků, o kterých jsme se domnívali, že se této netradiční akce zúčastní. Seznam při pozdějších rozhovorech dostal jméno Schindlerův. Ukázalo se totiž, že předpokládání účastníci zcela zaplní sál od skautů a žádné lístky nezbudou. Zkrátka, bylo dobré být na seznamu. ☺

Skautské vedení nám vyšlo ve všem vstříc. Domluvili jsme se na termínu a dostali návod k použití sálu. Kde zamknout, odemknout, rozsvítit, zhasnout. Dostali jsme zapůjčené nádobí, klíče od ledničky. Výše nájemného byla v našich možnostech.

Hudba měla být reprodukováná, protože živé hudebníky bychom nezaplatili z předpokládaného nízkého vstupného. Hudbu jsme hledali na internetu, něco jsme převáděli z černých desek. Hodně nám také pomohli členové skupiny Dokořán, kteří kromě klasické taneční hudby, preferované námi staršími, dodali současné hudební fláky pro mladší generaci. Přesto byla hudba na prvních dvou ročnících trochu kamenem úrazu, byla hodnocena jako méně známá, málo rytmická a tak. Před třetím ročníkem plesu se podařilo získat soubor skladeb, které se používají profesionálními tanečnicemi při tréninku, a tyto skladby nám zněly již na dvou plesech a všem se líbily.

Občerstvení si nosíme částečně vlastní. Pivo, vodu, kávu a čaj prodáváme přímo v sále, můj muž - velký milovník párků - se vždy zasazuje i v tomto směru.

Kdo tam chodí? Věkové složení sahá od farníků, kteří právě ten rok absolvovali taneční, až po tanečnický v předdůchodovém věku. Někteří nepřicházejí jenom kvůli tanci, ale aby si popovídali a strávili příjemný večer. Zveme samozřejmě také pány faráře. Výtěžek společenského večera bývá použit pro potřeby farnosti, případně na pokrytí nákladů farního dne.

Příští rok nás čeká pátý ročník farního plesu. Už jsme staří rutiněři, sejdeme se s Vondráčkovými a potvrdíme si, že většinu věcí uděláme jako minule. Termín plesu je **16. 1. 2016**. Je to docela brzy po Vánocích, ale řídíme se podle jarních prázdnin škol v Havlíčkově Brodě a také podle začátku postní doby. Plesat v postu by nám neslušelo. Těšíme se na setkání s obvyklými účastníky ze Schindlerova seznamu a také na kohokoli, kdo třeba ještě nebyl a rád si zatancuje nebo jenom popovídá. Vstupenky bychom rádi začali prodávat již v průběhu prosince, plakát bude umístěn ve vývěsce.

Na shledanou na plese!

Daniela Krýsová, Jan Krýsa

Čtenáři nám píší

Mše svatá 1.11.2015

Tuto neděli jsem se se svými dcerami zúčastnila mše svaté v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Havlíčkově Brodě. Mše svatá první neděli v měsíci bývá vždy zaměřena na děti, což bylo hlavním impulzem k tomu, abych se mše svaté se svými děvčaty zúčastnila. Přála jsem si, aby děti zažily jinou atmosféru, aby kázání chápaly a vnímaly jinak, než jak jsou zvyklé ze mše svaté každou jinou neděli. Mé přání bylo splněno. Dcery nejenže nezůstaly sedět v zadních lavicích, ale šly se posadit zcela dopředu, ale i rády nesly dary a četly přímluvy. Velký dojem nejenom na ně udělala atmosféra podpořená hudbou, jež se linula od bočního oltáře, kde skupina mladých lidí zpívala a hrála na různé hudební nástroje písně z Hosany. Kázání bylo názorné, poučné a velmi pečlivě propracované tak, aby děti naslouchaly a slova chápaly. Celou mši se na mě dcery usmívaly a já pochopila, že přítomnost dětí a jiná forma mše svaté je jim velkým přínosem. Děkuji za tuto možnost být součástí mše svaté.

Hanka Pipková

Podzimní koncerty

Na státní svátek 28.10.2015 jsem se zúčastnil prvního ze tří podzimních koncertů v našem kostele. Ač naše farnost poskytla „jen“ zázemí kostela, přesto se ho v osobě pana vikáře a nás četných farníků aktivně účastnila. I když mezi interprety převažovaly děti a mládež, koncert měl vysokou, místy téměř profesionální, úroveň a krásnou atmosféru. Budu ho mít v paměti jako důstojnou oslavu letošního státního svátku.

Další plánovaný koncert varhaníka Martina Kubáta 7.11. a koncert nás kůrových muzikantů 28.11. je ve chvíli vzniku tohoto článku teprve budoucností, ale pevně doufám, že i ony budou stejně hezké a hojně navštívené.

Asi nejvýznamnějším důvodem, proč se naše farnost aktivně zapojuje do hudebního dění v našem městě, je neutěšený stav liturgických nástrojů v našich kostelích. Potřebujeme jednak na tento špatný stav neustále upozorňovat, abychom případně získali sponzory, jednak abychom sami svépomocí vybrali nějaké finanční prostředky.

Peníze určené na provoz a opravu či přestavbu varhan se budou shromažďovat na běžném účtu farnosti se zvláštním variabilním symbolem. Výhodou tohoto řešení je, že bude zajištěna dlouhodobá kontinuita a pro eventuální dárce možnost získat potvrzení na odpočet z daní. I naladění a vyčištění varhan před dvěma lety financovala naše farnost, protože na dobrém stavu chrámových varhan jí bude záležet vždy nejvíce.

Chtěl bych tímto článkem poděkovat jménem Občanského sdružení přátel havlíckobrodských varhan a liturgické hudby všem, kteří se jakkoli zapojili do organizace koncertů. Dále samozřejmě všem, kterým záleží na tom, aby v našem kostele zněla krásná hudba. Doufám, že se nám podaří uskutečnit i další sérii koncertů, kterou plánujeme na konec školního roku.

Na závěr bych vás chtěl, milí bratři a sestry, poprosit, abyste nás podpořili svou účastí a podle vašich možností i finančním příspěvkem. O stavu účtu vás budeme každoročně informovat, buď v našem farním časopise, anebo na farní nástěnce.

Číslo účtu farnosti je **1120049399/0800** u České spořitelny, **variabilní symbol** pro opravy varhan je **707**.

Karel Růžek,
jménem představenstva Občanského sdružení
přátel havlíckobrodských varhan a liturgické hudby

Zprávy z charity

Tříkrálová sbírka 2016

Ač tyto řádky budete číst v době adventní, velmi brzy nás čeká Tříkrálová sbírka 2016. V Havlíčkově Brodě se Tříkrálová sbírka 2016 uskuteční **v sobotu 9. ledna 2016 od 9 hodin**. Sejdeme se všichni na faře. Tam můžete přijít už jako celá skupinka či jednotlivci, kterým budou přiděleni dospělí nebo děti a po požehnání koledníků se rozejdeme koledovat přidělený úsek Havlíčkova Brodu. Tzv. **ředitelská koleda** se uskuteční již **ve středu 6. ledna 2015**. V tento den můžete potkat Kašpara, Melichara a Baltazara s velkou truhlicí, kadidelnicí a kytarou na Havlíčkově náměstí, v Horní, Dolní ulici a v havlíčkobrodské nemocnici.

Z peněz získaných touto sbírkou by Oblastní charita Havlíčkův Brod ráda pořídila vozidla pro terénní služby, které není možné financovat z běžných provozních dotací. Pět procent z vybrané částky poputuje na humanitární pomoc v Indii a tři procenta na pomoc při mimořádných situacích (povodně, požáry, pomoc uprchlíkům, apod.). Zbylá část poslouží pro přímou pomoc potřebným v našich vikariátech či na pokrytí provozních nákladů námi poskytovaných služeb, event. na pokrytí jiných investičních nákladů.

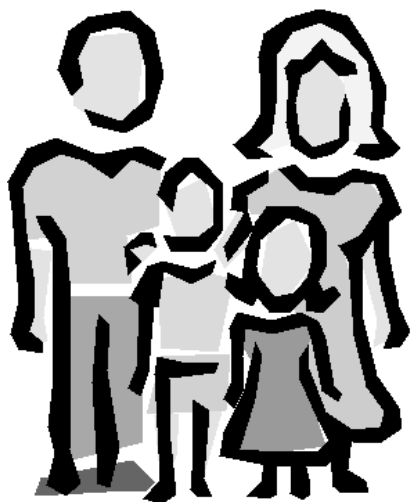
Abychom mohli výše uvedený záměr realizovat, **potřebujeme právě Vaši pomoc!** V Havlíčkově Brodě se tradičně potýkáme s nedostatkem koledníků. Máme-li navštívit opravdu každou domácnost, podělit se o radostné zvěstování narození Spasitele a popřát všem štěstí, zdraví, dlouhá léta, pak bychom potřebovali v Havlíčkově Brodě zajistit **40 skupinek koledníků**. Touto cestou bychom vás chtěli požádat o pomoc. Nejvíce formou přímého koledování, ale také občerstvením přineseným v den koledování na faru a také modlitbou za všechny koledníky, aby zvládli koledu ve zdraví, přinesli lidem radost a nesetkali se s nepříjemným odmítnutím.

Prosíme všechny zájemce o koledování, hlaste se u paní Jitky Muzikářové tel. č. 734 267 292 nebo e-mail: sas@charitahb.cz.

Pokud chcete být „pouze“ dárci, prosím, dbejte na to, **at' přispějete opravdu do té správné pokladničky**. Pokladničky jsou řádně označené logem Charity Česká republika a úředně zapečetěné. Všechny skupiny Tří králů doprovází plnoletý člověk, který má u sebe průkaz pověřující k provádění sbírky a osobní zodpovědnosti za svěřenou pokladničku. Nebojte se požádat o předložení průkazky. Symbolickým dárkem za váš finanční dar je tříkrálový kalendářík a cukr - vše s logy Charity ČR a Tříkrálové sbírky.

Občanská poradna slaví 15. výročí

Občanská poradna Havlíčkův Brod nabízí bezplatné anonymní odborné poradenství. Svou činnost zahájila na podzim roku 2000. Od té doby ji navštívilo skoro 10 tisíc klientů a bylo položeno téměř 16 tisíc dotazů.

Občanské poradny pomáhají lidem, kteří trpí neznalostí svých práv a povinností při řešení jejich nepříznivých životních situací poskytováním odborného sociálního poradenství dle zákona o sociálních službách. Je nutné nezaměňovat občanskou poradnu s právní poradnou. Pracovníci poradny nejsou právníci, ale sociální pracovníci s min. vyšším odborným vzděláním, proškolení v různých oblastech práva. Podávají občanům informace vycházející z příslušné právní úpravy a dalších předpisů. Mohou lidem podat vysvětlení a lidštější přeformulování předpisů a jiných dokumentů, které souvisí s jejich situací.

„Služba poradny je poskytována zdarma formou poradenského rozhovoru. Ten může probíhat formou osobního rozhovoru, telefonního rozhovoru, dopisem nebo elektronickou poštou. Na základě rozhovoru zjišťujeme klientovu situaci, jaké jsou jeho cíle, čeho chce dosáhnout, co změnit. Pak poradce předkládá možnosti řešení klientovy situace a je jen na něm, jaké řešení si zvolí, jakým způsobem bude dále jednat. Od poradce se dozví, jaké může mít jeho volba důsledky. V případě potřeby poradci také pomáhají se sepsáním různých písemností a podání k soudu, s vyplňováním formulářů,“ popisuje činnost Občanské poradny Havlíčkův Brod její vedoucí Soňa Valová.

Občanská poradna Havlíčkův Brod také pořádá preventivní přednášky na různá témata z oblasti práva, nejvíce jsou zaměřeny na finanční gramotnost. Pracovní tým poradny je velmi stabilní a současné pracovnice radí klientům již 10 let. Občanská poradna má kontaktní místo též ve Světlé nad Sázavou a brzké době vznikne nové kontaktní místo v Humpolci.

OBČANSKÁ PORADNA Havlíčkův Brod se nachází na adrese B. Němcové 188, 580 01 Havlíčkův Brod, tel. 569 425 630, 777 736 048, e-mail: poradna@charitahb.cz. Po 8.00 – 12.00 13.00 – 16.30, Út 9.00 – 11.00 12.00 – 14.00 (pouze pro objednané), St 8.00 – 12.00 13.00 – 16.30, Čt 9.00 – 11.00 12.00 – 14.00 (pouze pro objednané).

Bohoslužba za děti do dlaně

V sobotu 14. listopadu 2015 se již pošesté uskutečnila bohoslužba za děti do dlaně u kapličky Ke cti Panny Marie u Antonínova Dolu. Pořádalo ji dětské oddělení Nemocnice Havlíčkův Brod ve spolupráci s Oblastní charitou Havlíčkův Brod. Bohoslužba je vždy datována okolo celosvětového dne nedonošených dětí.

Každé desáté miminko v České republice se rodí nedonošené. Počet předčasných porodů stále vzrůstá. Ovšem neustále se zlepšuje i péče o tato miminka do dlaně. „Bohoslužba je věnována dětem, které se narodily příliš malé a musely mnoho týdnů bojovat o život a budoucí zdraví. Je věnována dětem, které zdravé být nemohou, a všem, kdo se o miminka „do dlaně“ po porodu a v dalších letech starají. Je vzpomínkou na děti, které zemřely, a jejich rodiče, kteří tuto bolest musí nést životem,“ sděluje hlavní organizátorka a primářka dětského oddělení Nemocnice Havlíčkův Brod Magdalena Chvílová Weberová.

Kapličku v roce 2010 se svými kamarády postavil pan Miroslav Pernička jako poděkování za zdraví a život jeho těžce nedonošených vnoučátek Vendulky a Mirečka. Navzdory deštivému počasí dorazila více než padesátka účastníků Bohoslužbu celebroidal havlíčkobrodský vikář Mons. Pavel Hroznata Adamec.

Rádi bychom Vám popřáli klidné a požehnané prožití vánočních svátků a do nového roku hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Pro Oblastní charitu Havlíčkův Brod bude rok 2016 rokem 25. výročí její činnosti a o tom Vás budeme včas informovat.

Hana Fikarová, Oblastní charita Havlíčkův Brod

Večer chval

Tento podzim jsme měli možnost společně prožít již čtvrtý večer chval v Havlíčkově Brodě. Večery chval jsou místem setkání a oslavy. Setkání s dobrým Bohem a lidmi. Oslavy, protože milosrdný Bůh nám dal svého milovaného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Je běžné chválit Pána písněmi - zpívat mu ze srdce písně díky: „...plni Ducha zpívejte společně žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce...“ (Ef 5,19). Tyto večery připravuje brodské hudební uskupení Výbuch. Nejedná se o koncert křesťanských písní, ale o společné dílo chvály, dílo modlitby. Texty písní se promítají na plátno, takže se může zapojit každý. Zodpovězenými otázkami bych večer chval chtěl přiblížit i Vám.

Jak vlastně vznikla myšlenka chval a co je tím hlavním, co chtějí tyto večery přinést?

Samotná myšlenka v nás zrála dlouho. Při návštěvách ostatních „živých“ farností, Charismatické konference v Brně, večerů Taize v Želivě jsme toužili po tomto setkávání i u nás, v Havlíčkově Brodě. Dále to je osobní zkušenost, která mi velice jasně vykreslila, co se děje v duchovní oblasti na místě, kde je Pán takto přímo uctíván, chválen a vyvyšován. Temnota, deprese a vůbec všechno, co se pozvedá vůči poznání Pána a jeho Pravdy, je chválou přímo prolamováno. Setkání při večeru chval, spatřujeme jako jednu z cest pro další duchovní činnost ve farnosti. Snažíme se tvořit chvíli, kde Bůh prolamuje temnotu a lidé mohou svobodně přicházet a čerpat přímo z Něj. Tím hlavním, co chtějí tyto večery přinést, je Boží přítomnost. I proto jsme rádi, že je s námi účasten náš pan vikář - Mgr. P. Hroznata Adamec, OPraem., který výstavem Nejsvětější svátosti přiblíží Ježíše Krista opravdu na dosah... Chvály přinášejí osvobození do srdcí a poznání Pána, to je to hlavní, co chceme těmito večery přinést.

Jak takový večer vypadá?

Hrajeme devět nebo deset písní. Nesnažíme se ale je jen odehrát a jít dál. Není to koncert. Písně hrajeme delší dobu, dokud jejich význam, poselství nesestoupí hluboko do srdce. Snažíme se modlit textem, vyjádřit svou lásku k Bohu hudbou, jednotlivými tóny. Chceme ho chválit. K tomu se lidé přidávají tak, jak každý chce a potřebuje. Lidi mohou stát, sedět, klečet, zpívat, zvedat ruce, rozjímat, cokoliv. Připravené duchovní slovo otvírá možný okruh témat, nad kterými lze rozjímat. Takto se modlíme asi hodinu a čtvrt – tak aby nezačala být nikomu zima...Večery jsou v našem kostele, který se trochu snažíme i vizuálně přizpůsobit atmosféře osvětlením, svícemi.

Kolikátý již proběhl večer a lze porovnat, jaký byl ten první a co přinesly ty další?

V sobotu 21.11. 2015 proběhl už čtvrtý večer. Každý nový čekalo nějaké vylepšení. Noví členové kapely, nové nástroje.... Na setkání si nachází cestu stále více lidí. Co mi však přijde jako nejdůležitější vývoj je, že na začátku jsme byli hodně nervózní, soustředění na hudbu a na to, abychom se společně modlili. Ve chvílích, kdy jsme to ale dali Bohu, dotýkal se nás, a doufám, že i ostatních přítomných, svým způsobem. To mi přijde jako nejdůležitější. Večery chval nahráváme a při dlouhých cestách vozem za prací mi vždy zlepši náladu a přivedou k správným myšlenkám a odpovědím.

Kdo všechno se na večeru chval podílí?

Všichni, kdo přijdou. Hrajeme tam jako kapela, ale kdyby si lidi jen sedli a poslouchali, nebylo by to zrovna to pravé. Tedy každý, kdo přijde, se podílí na modlitbě. Někteří lidé se navíc podíleli na tvorbě modlitební výzdoby. Musím všem lidem poděkovat, že chvály berou za své a moc nám pomáhají, jak modlitbami, tak prakticky. Naše hudební uskupení má v současnosti 16 členů a je otevřené všem, kteří mají chuť zažívat zejména společenství (vybuch@googlegroups.com).

Jaké je pozvání pro každého, kdo bude číst tyto řádky?

Není nic, co bychom mohli nabídnout nějak extra. Bůh je stejný všude. Vždycky se chce dávat. My nejsme nijak zajímaví. Pokud ale toužíš po chvále, po modlitbě a společenství, jsi osobně zvaný. Chceme se spolu podělit o zkušenost, že Bůh na naši společnou chválu odpovídá. To ale ne kvůli nám, ale kvůli Tobě. Přijď ne kvůli nám nebo hudbě, ale kvůli sobě a kvůli Bohu. Pro váš vztah.

Michal Topolovský - vybuch@googlegroups.com

Adventní čekání na Boha

Kdysi žila jedna zbožná stará paní, která se každý den několik hodin modlila. Jednoho dne při modlitbě uslyšela Boží hlas, který jí oznámil: „Dnes tě přijdu navštívit.“ Dokážete si představit, jaká to pro ni byla pocta a radost. Honem se vrhla do uklízení a leštění, aby bylo všechno, jak se patří. Také bylo zapotřebí připravit vzácnému hostu pohoštění, a tak horečně hnětla těsto a pekla cukroví. Když byla se vším hotova, oblékla si sváteční šaty a netrpělivě vyhlížela Boha.

Po chvíli kdosi zaklepal na dveře. Stará paní spěchala ke dveřím. Ale stála za nimi jen sousedka. Prý by potřebovala špetku soli, protože jí došla. Paní ji okřikla: „Musíš mě s takovou hloupostí zdržovat právě teď? Čekám na Boha. Má tu být každou chvíli. Přijď někdy jindy.“ A zabouchla překvapené sousedce dveře před nosem.

Netrvalo dlouho a opět se ozvalo klepání. Paní se rychle podívala do zrcadla, upravila si vlasy a šaty a spěchala ke dveřím. Kdo to bude? Nějaký chlapec zachumlaný v saku, které mu bylo příliš velké. Prodával levné knoflíky a mýdlo. Stará paní na něj vybuchla: „Já teď čekám na Boha – a na tebe, kluku, nemám čas. Přijď zítra.“ A zavřela před chlapcem dveře.

Za chvíli opět někdo zaklepal. Paní otevřela a uviděla otrhaného a churavého staříka. „Paní, buďte tak laskavá, dejte mi prosím aspoň kousek chleba... třeba i tvrdého,“ prosil.

„To tak! Dejte mi všichni pokoj! Já čekám na Boha. A vy se kliděte od mého prahu!“ řekla rozzlobeně. Chudák se tedy odbelhal o dům dál a stará paní dál netrpělivě čekala na Boha. Hodiny plynuly a nic se nedělo. Setmělo se, přišla noc a Bůh nikde. Paní byla hluboce zklamaná. Nakonec si řekla, že už čekat nebude a půjde si lehnout. Kupodivu hned usnula a zdál se jí sen. V tom snu se jí zjevil Bůh a řekl jí: „Dnes jsem tě třikrát přišel navštívit, třikrát jsem stál u tvých dveří a tys mě ani jednou k sobě nepustila.“

z knihy Vánoční příběhy pro potěchu duše

Biskupská synoda o rodině

Po třech týdnech zasedání synody o rodině od 4. do 25. října 2015 se delegáti ve Vatikánu sjednotili na závěrečném dokumentu. Překvapivě v něm zazněla omluva za dřívější tvrdé a nemilosrdné pastorační postoje: „Ve falešně pochopených snahách přidržel se církevní nauky docházelo v pastoraaci stále znovu k tvrdým a nemilosrdným postojům, zvláště vůči svobodným matkám a dětem narozeným mimo manželství, lidem v předmanželských nebo mimomanželských svazcích, homosexuálně orientovaným lidem a rozvedeným a znovu sezdáným.“ A následuje dovětek: „Jako biskupové naši církve prosíme postižené o odpuštění.“ Celý dokument synoda předkládá papeži jako poradní hlas pro jeho učitelský úřad.

Církev má hlásat milosrdenství, nesmí však přitom rezignovat na pravdu a požadavky křesťanského života – připomněl již v průběhu synodální debaty papežský penitenciář, kardinál Mauro Piacenza. Právě on se každý den zabývá rozlišováním spravedlnosti a hledáním milosrdenství v duchov-

ních záležitostech, když papežovým jménem uděluje rozhřešení ve věcech vyhrazených Svatému stolci. Také varoval před umělou kontrapozicí milosrdenství a spravedlnosti. V Bohu totiž obojí tvoří jeden celek. To pouze my – vzhledem k naší nedokonalosti – prosazujeme buď jedno, nebo druhé, podle toho, co nám v té chvíli právě vyhovuje. To ovšem není poctivé. Dnes, když chce být někdo jako pastýř populární, mluví jen o tom, že Bůh je milosrdný, všechno odpouští... Podle papežského penitenciáře však nesmíme zapomínat, že následování Krista se vždy nerozlučně pojí s určitou nesnadností a s askezí: „Někdy se i my pastýři necháme chytit do pastí a začínáme mluvit o tom, že nějaký morální zákon je příliš náročný. V té chvíli zapomeneme na Boží milost a tajemství Kříže, které nás stále doprovázejí. Potom ale už nemáme pro lidi žádnou pomoc a povzbudivou odpověď. Je to chyba, která se dnes děje poměrně často. My jako pastýři říkáme, že nějaký morální zákon, který se týká rodiny a manželství, je příliš náročný. Ale jsou určité situace, v nichž je zdrženlivost jedinou cestou! Copak na tomto světě nejsou těžkosti? A co tajemství Kříže? Copak náš Pán nevzal tuto tíži na sebe, aby nás vykoupil? Tato tíže a askeze je součástí křesťanského života. Nemůžeme ji jen tak vymazat a na lidi se jen usmívat, ke všemu přistupovat pozitivně a mluvit pouze o tom, co je pěkné. Je tady také tíže, která je pozitivní a krásná, protože patří k následování Krista.“ (Radio Vaticana 19.10.2015)

U nás různí polemičtí a sami nevyrovnaní ochránci víry měli velké starosti, aby synoda neuklouzla. Dávali hlasitě své zaručené rady celé synodě včetně papeže na internetu dost expresivními slovy. Například uváděli: „Modleme se i za synodu o rodině – ať synodní otcové odolají tlaku odpadlíků a liberálů zvenčí i z vlastních řad a výstupy synody zůstanou v souladu s katolickou vírou a Boží vůlí.“ A pokračovali dále: „Známý rozklad věrouky a mravouky po 2. vatikánském koncilu jako zhoubný jed pronikal i do nitra církve s genderem. To bohužel podporuje sám papež František, který se diametrálně liší od předchůdců Benedikta XVI. a Jana Pavla II.“ (Publikováno na stránkách Duše a hvězdy – PhDr. Radomír Malý 21.10.2014.) „Církevní rozkol na pozadí synody o rodině je stále více zřejmý“ - (stránky Tedeum Michal Semín, nyní starokatolický kněz). „Církevní bezvěrci manipulují s biskupskou synodou. Vynoří se nad Vatikánem duha? Církevní rozkol v přímém přenosu bombarduje nebesa“ - (Protiproud Petra Hájka, který pracoval v kanceláři prezidenta V. Klause jako tiskový mluvčí.)

Všichni tři uvedení mužové jsou mainstreamovými médii uváděni mezi „fundamentalisty“. Patří mezi zastánce tradiční liturgie tridentské. Zvlášť se zasazují o ochranu rodinných hodnot (ochrana nenarozeného života a nerozlučitelnost manželství). Tady dochází k nepřehlednému a zaměňovanému zařazení katolických věřících. Většina katolíků novou liturgii po 2. vatikánském koncilu přijala a ochrana života od počátku a nerozlučitelnost manželství jsou předmětem jejich víry. Tak věří i profesor Halík. Jenomže fundamentalisté nemohou profesora Halíka ani cítit a začínají mít výhrady k papeži Františkovi, poněvadž se jim nelíbí jeho laskavý styl k hříšníkům.

Papež si to ještě u fundamentalistů pohoršil, když při svém návratu z Turecka v letadle na uspořádané tiskové konferenci prohlásil: „Chtěl bych něco říci o těchto třech věcech: mezináboženském dialogu, islamofobii a christianofobii. Začneme islamofobií – je pravda, že teroristické akce, nejenom v blízkovýchodní oblasti, ale také v Africe, vyvolávají reakci typu: „Je-li toto islám, tak se rozzlobím“. Mnohé a mnohé muslimy to uráží a tvrdí: „Ne, my nejsme takoví. Korán je knihou pokoje, prorockou knihou pokoje. Islám není takový“. Chápu to a upřímně si myslím, že nemůžeme o všech muslimech mluvit jako o teroristech. Stejně jako nelze říci, že by všichni křesťané byli fundamentalisté, ačkoli takovéto skupinky také mezi sebou máme, jako ve všech náboženstvích....“

Duchovní ušlechtilost papeže a jeho vytrvalost v dobrém dávají naději, že bude nadále působit k povznesení rodiny ve všech kontinentech. Pomáhejme mu při tom činy a v modlitbě k Duchu sv.

Milan Šulc, 31.10.2015

Všemohoucí Bože,
očekáváme příchod našeho Pána Ježíše Krista
a prosíme tě:
posiluj naši vůli, ať konáme spravedlivé skutky
a připravujeme se na setkání s ním,
abychom v den soudu stáli po jeho pravici
a vešli do nebeského království.
Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého
žije a kraluje na věky věků.
Amen.

(vstupní modlitba z 1. neděle adventní)

Vánoční pořad bohoslužeb

24.12.2015 - Štědrý den (čtvrtek):

16:00 h mše sv., předávání Betlémského světla

22:00 h půlnoční mše sv. s provedením České mše vánoční J. J. Ryby

25.12 2015 - Boží Hod vánoční (pátek):

mše sv. 7:30 h, 9:00 h, 18:00 h (zasvěcený svátek)

26.12.2015 - sv. Štěpána (sobota):

mše sv. 8:00 h, 18:00 h

(na ranní mši sv. bude udělována svátost pomazání nemocných)

27.12.2015 - svátek Svaté rodiny (neděle):

mše sv. 7:30 h, 9:00 h, 18:00 h

(obě ranní mše sv. s obnovou manželských slibů)

31.12.2015 - sv. Silvestra (čtvrtek):

mše sv. 18:00 h (po mši sv. svátostné požehnání)

1.1.2016 - slavnost Matky Boží, Panny Marie (pátek):

mše sv. 7:30 h, 9:00 h, 18:00 h (zasvěcený svátek)

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod

tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: agape.hb@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.